POUTNÍK SVATOANTONÍNSKÝ

Ročník 19 Občasník Matice svatoantonínské č. 58/2017

Člověk a víra foto Petr Nedoma

Vydává výbor Matice svatoantonínské pro vnitřní potřebu svých členů a dobrodinců kaple sv. Antonína nad Blatnicí.

Ženy oceněné Bílou růží

Marie Hubáčková – Velký Ořechov

Věra Staňková – Blatnice pod Svatým Antonínkem

Marie Perutková – Blatnice pod Svatým Antonínkem

Foto: L. Fojtíková

Páter Šuránek, jak jsem ho poznal

Od smrti ThDr. P. Antonína Šuránka, dlouholetého spirituála olomouckého semináře, uplyne už 35 let. Jak ten čas běží. Příští rok tomu bude 50 let, co jsem se poprvé setkal s tímto váženým a právem obdivovaným knězem. Psal se přelomový rok 1968. Všelidová touha po vybudování společnosti, která bude sociálně spravedlivá a zároveň humanistická a demokratická, byla zadušena vojenskou invazí a okupací stalinistické velmoci. Pomalu, plíživě, ale jistě, začínala doba normalizace. Společnost byla frustrována a rezignovala. Ale našli se lidé, kteří se nevzdali a rozjeli se do protisměru. Ti rozhodli o mém budoucím životě i o životě církve.

Několik nadšených kněží se rozhodlo obnovit teologickou fakultu a seminář v Olomouci. I já jsem byl mezi přijatými uchazeči o studium bohosloví. Politického uvolnění v roce 1968 využilo mnoho těch, kterým nebylo studium umožněno po dobu perzekucí proti církvi. Přiznávám se, že jsem po 21. srpnu 1968 začal pochybovat o otevření teologické fakulty v Olomouci a nebyl jsem sám. Ale co se nestalo. V polovině září jsem dostal dopis podepsaný rektorem ThDr. P. Leopoldem Dýmalem. Bylo to pozvání k nástupu do semináře, který fyzicky vlastně ještě neexistoval. Vezměte si sebou pracovní oděv, bylo v tom pozvání podtrženo. No a ten pracovní oděv jsem po dvou měsících sedral. Ty dva měsíce jsme všichni budoucí bohoslovci, staří s mladíčky, dřeli 12 hodin denně, abychom si připravili improvizované a přechodné bydlení se studijními prostory. Věřte, bylo to nejšťastnější období mého života.

Prožívané úsilí, povzbuzované muži, kteří už byli penzisté a měli nárok na odpočinek – ThDr. P. Dýmal, rektor semináře, Mgr. P. Olejník, ThDr. P. Vojtěch Tkadlčík, ThDr. P. Bohumil Zlámal a ostatní. V neposlední řadě ThDr. P. Antonín Šuránek, v té době téměř už sedmdesátiletý muž. Předcházela ho ta nejlepší pověst vychovatele několika kněžských generací, vězněného a perzekuovaného za své postoje. Hořeli jsme zvědavostí před setkáním se svým spirituálem.

Živá legenda, Boží muž pevných zásad, no prostě svatý. Aby lidé viděli svaté, tlačili se kdysi ve frontách. A my měli mít svatého k dispozici jako vychovatele a pastýře. To tedy byl nadstandard, luxus! Jak si jen ty svaté představujeme? Naše představa se někdy blíží spíše karikaturám svatosti. Jako by svatost patřila někde na piedestal a ne do života. Ve skutečnosti tomu tak naštěstí není. Ale platí co svatý – to originál. Bůh netvoří kýče, falzifikáty a napodobeniny.

Jsou svatí, se kterými se dá hrát fotbal, nebo na schovávanou. Takový Don Bosco, Filip Neri. Nebo se s nimi dá jít na pivo a popovídat si o politice – třeba s takovým sv. Tomášem Morem, nebo jít na kafé a zafilozofovat si s Edit Stein – sv. Terezií Benediktou od Kříže. Jak jsme spatřili otce Šuránka, v tu ránu jsme pochopili, že s ním určitě nebudeme hrát fotbal ani kuličky, že s ním nepůjdeme na pivo ani na kafe. Byl to Boží muž typu sv. Jana Křtitele. Nechodil sice v rouchu velbloudím, ale jeho obnošené kabáty už by dnes oblekl jen bezdomovec. On také pořádný domov neměl. Bydlel v malé temné světničce, myl se studenou vodou a teplá mu tekla jednou za týden v městských lázních, ostatně tak jako nám všem. Nejedl sice sušené kobylky, ale i když jste mu podali připálený pokrm, prohlásil vždy s patosem jemu vlastním cibus régius (královský pokrm). Jednou větou, otec Šuránek byl asketa a hlavně prorok.

Prorok v plném významu toho slova. Pravdu Boží zjevoval, kázal a žil. Ale, podobně jako u Jana Křtitele, pod asketickým zjevem bilo citlivé a milující srdce. Neokoralo, jak se to mnohým rádoby asketům stává. Udivovalo mne a inspirovalo, jak tento starý muž přijímal reformu II. Vatikánského koncilu. Miloval církev, která je „semper reformanda" (stále se obnovující). V seminární kapli jsme postavili obětní stůl, jeden z prvních v diecézi. Otec Šuránek se k němu postavil tváří k nám, jako by ani nesloužil celá desetiletí zády k lidu. Odložil staré barokní ornáty – „basičky", jak jsme jim přezdívali, a přijal ty s novým střihem. Odložil tridentský misál s nádhernými ilustracemi zlatou obřízkou a krásnou vazbou. Celebroval z čerstvě cyklostylem natištěných stránek, které nebyly ještě ani pořádně svázány. Tedy prorok s životní zkušeností, ale reformátor se schopností přijmout nové a podnětné, vycházející z Ducha svatého, za jehož brigádníka se vždy považoval. „*Jsem brigádník Ducha svatého*" – tak se představoval.

Hodně ho charakterizují dvě momentky, z počátku seminárního života. Když začal akademický rok, oznámil nám otec rektor po večerní modlitbě v kapli: „Od zítřka, muži bratři, bude platit seminární řád, který vám nyní přečtu." Jak četl, ztuhl nám úsměv na rtech a nastalo ticho. Vtom povstal jeden starší bratr, mladší by nenašli odvahu, a vyslovil to, co jsme cítili všichni. „Otče rektore, z toho řádu se už mnohé přežilo. Dovolte nám ho připomínkovat a navrhnout nové znění." Otec Dýmal byl v šoku. Na tuto situaci nebyl připravený. To nečekal. V tom se vzadu ozval jasný hlas. Hlas otce Šuránka. Povstal a se zvednutým prstem téměř slavnostně prohlásil: „Ať si vytvoří řád nový, ale ať podle něho žijí!" Rektor jen sklonil hlavu a řekl: „Bude tomu tak, jak navrhuje otec spirituál."

Sotva jsme zavedli nový upravený seminární řád, oblažil nás otec rektor novou zvěstí: „Muži bratři, dnes večer vám přečtu jména ročníkových prefektů. Oni budou mou pravou rukou, mými pomocníky.“ A co se nestalo. Ten starší bratr, náš mluvčí, vystoupil s námitkou: „Otče rektore, když naše společnost musela rezignovat na dialog a demokracii, nerezignujme na ni my. Dovolte nám zvolit si demokraticky samosprávu semináře.“ Znovu šokovaný otec Dýmal se nezmohl na slovo, zrudnul a těžce dýchal. A tu se zezadu ozvalo osvobozující slovo: „Ať si prefekty sami zvolí a ať s nimi a s vámi rádi spolupracují na společném díle.“ Na pátera Šuránka se znovu dalo.

Náš milý talentovaný spolužák Jožka Hrdlička měl básnické střevo – což mu dodnes zůstalo. Vytvářel mimo jiné vtipné kuplety na mikulášské večírky. Jeden z nich zněl takto.

Znám já jeden seminář, ten seminář má vlastní tvář.
Ref. Tak to má být a tak to chcem.
Pan Sysel a pan Nedoma, cítí se tam jako doma. Ref.
Není tam žádná závora, vítězí jenom důvěra. Ref.
Rektor je jak vlastní táta, spirituál duše zlatá. Ref.
A teď si představ každý z vás, že bychom měli seminář. Ref.
Kde bychom se třásli strachy před zákazy a paragrafy. Ref. ??? pískot přítomných.

Po tomto pískotu jsem čekal nějakou umravňující reakci přítomných představených. Namísto toho povstal páter Šuránek a freneticky tleskal. Ani si v té chvíli neuvědomil, že vlastně tleská sám sobě. Protože kardinální zásluhu na tom, že jsme měli tak krásný seminář, měl spirituál, vychovatel generací moravských kněží, prorok naší doby, který uměl mluvit, ale ještě více naslouchat – ThDr. P. Antonín Šuránek.

A tak povstaňme a zatleskejme jemu. Pozvedněme jeho památku na svícen, ať svítí všem v domě.

JE TOHO HODEN!

br. Pavel Uhřík OFMcap.

Foto Lenka Fojtíková

Papež František vydal dokument o poutních místech

(Listina se sice týká mezinárodních poutních míst, ale kus inspirace v ní můžeme najít i my.)

Foto Zbyněk Šišpera/Člověk a víra

Poutní místa jsou nenahraditelnou příležitostí k evangelizaci. Píše to papež František v dokumentu Sanctuarium in Ecclesia, jímž přesouvá péči o poutní místa z vatikánské Kongregace pro klérus na Papežskou radu pro novou evangelizaci.

„Na poutních místech zakoušíme hlubokým způsobem Boží blízkost, něhu Panny Marie a společenství svatých. Je to zkušenost opravdové spirituality, která nemůže být znehodnocena, nemá-li se umrtvit působení Ducha svatého a život milosti. Mnohá poutní místa byla vnímána jako součást života lidí, rodin i společenství do té míry, že utvářela identitu celých generací a dokonce ovlivnila dějiny některých národů," píše papež František v dokumentu napsaném formou motu proprio.

Poutní místa jsou podle Františka „nenahraditelnou příležitostí k evangelizaci naší doby".

Na posvátných místech hlásá církev Boží slovo, slaví svátosti, zejména eucharistii a svátost smíření, a dosvědčuje křesťanskou lásku. Boží milosrdenství zde působí v lidech, pokračuje papež. Dokument také zdůrazňuje úlohu putování, jež vede mnohé lidi k obrácení nebo nalezení sebe sama.

„Je jasné, že poutní místa mají hrát roli v nové evangelizaci současné společnosti, a že církev je povolaná, aby pastoračně docenila hnutí srdce, která se vyjadřují v putování k posvátným místům," píše František.

Aby podpořil rozvoj pastorace na poutních místech, přesunul papež péči o ně z Kongregace pro klérus na Papežskou radu pro novou evangelizaci. Té svěřil kompetence zřizovat mezinárodní poutní místa a schvalovat jejich stanovy, pěstovat v nich lidovou zbožnost, podporovat pastoraci míst jakožto center nové evangelizace, podporovat poutě na tato místa, starat se o specifickou

formaci jejich pastoračních pracovníků, bdít nad poskytováním duchovní a církevní opory poutníkům, aby mohli využít co nejvíce plodů z této zkušenosti, a doceňovat zdejší kulturní a umělecké hodnoty.
Zdroj www.cirkev.cz

Autor článku Ondřej Mléčka

Pěší pouť z Antonínku na Velehrad

Na Svatý Antonínek jezdím první úterý v měsíci na setkání, kdy se modlíme za kněze.

V pondělí 3.7 jsem se chystal, že pojedu, jenže setkání nebylo. Můj spolubratr Petr z komunity se chystal na osobní pouť z Prostějova na Velehrad. Na to jsem si netroufal. Na pracovním stole ležel zpravodaj Poutník. Zahlédl jsem pozvání na pouť na Velehrad. To bylo jasné znamení. Půjdu. Jeden telefonát do Ostrožské Lhoty a příprava začala. Přijel jsem již v pondělí večer. Při večerní pobožnosti u hrobu P. Šuránka jsem svěřil v modlitbě celou pouť.

A jaká byla? Ráno, v 6:00, jsme se sjeli na poutní místo a začali jsme společnou modlitbou v kapli. Žlutá trička s kresbou siluety poutních míst dodala pouti patřičný ráz. Vyšli jsme. Po cestě jsme se zastavovali u poutních nástěnek. Při jedné zastávce jsme se navzájem vtipně a neformálně představili. Šlo se dobře, nebylo velké horko. Občas se zdálo, že bude pršet, ale nakonec tomu tak nebylo. Po cestě jsme se stihli pomodlit růženec i korunku Božího milosrdenství. Byl čas na občerstvení a osobní setkání.

Foto Pavel Friedl

Vnímal jsem radostnou atmosféru při pouti. Slovácká srdečnost a bezprostřednost. Na cestě nesl každý kousek cesty poutní kříž. Kolem druhé hodiny jsme přišli do Starého Města, kde jsme navštívili nový kostel zasvěcený Duchu svatému. Byla před námi poslední část cesty na Velehrad. Blízko Velehradu jsme se spojili s větší skupinou poutníků, v čele s P. Janem Peňázem. Tato skupinka šla několik dní ze Svatého Kopečku, přes

Svatý Hostýn až na posvátný Velehrad. Cíl naší pouti jsme dosáhli kolem 15:00. Po 25 km chůze jsem cítil určitou únavu, ale zároveň naplnění ze společné cesty. Mnozí z poutníků šli na mši svatou v 16:00 do baziliky. Vpředu bylo vidět mnoho lidí na vozících a u nich jejich asistenti. Silný okamžik jsem prožil, když jsem podával sv. přijímání. V tu chvíli na mě zapůsobil jejich pohled a jejich osobnost. Vedle nich nebo za nimi stáli mladí dobrovolníci, kteří jim pomáhali. Jejich svědectví je to nejlepší kázání. Je to zvláštní, někteří se obtížné vyjadřují, a přesto k nám mluví svým postojem, úsměvem, výrazem v tváři. Po mši svaté jsem potkával některé známé lidi. Nakonec jsem zůstal i na večerní koncert lidí dobré vůle.

Každý známe, jak někdy váháme vydat se na cestu. A když to překonáme a vyjdeme, i když všechno neznáme, ale svěříme to Pánu Bohu, všechno dobře dopadne. Vzpomněl jsem si na Abraháma, kterého vyzval Bůh: „Vyjdi ze svého domu a jdi do země, kterou ti ukážu.“ Abrahám uposlechl a šel.

Je třeba vyjít. Ať už na pouť nebo vyjít na určitou cestu v životě s druhými. To je to důležité. Díky vám, kteří jste šli poutní cestou na Velehrad. Díky také vám, kteří jdete každý den po cestě v manželství, v zasvěceném životě či jiném stavu. Ať zvládneme šťastně tuto cestu až do cíle.

P. Pavel Caha SDB

Přišli poděkovat za krásných šedesát let

Během roku se v kapli svatého Antonína vydá na společnou cestu životem pěkná řádka snoubenců. Nejednou se během soboty vystřídají dvě či tři svatby.

V letošním roce si zde před Bohem slíbilo lásku, úctu a věrnost 19 párů zblízka i zdáli. Konala se zde dokonce i diamantová svatba! Za společných 60 let děkovali manželé Petruchovi z Hroznové Lhoty. Poděkovat přišli na stejné místo, kde jejich společná pouť životem začala. Pan Petrucha se řadí mezi první členy obnovné Matice svatoantonínské. S manželkou vychovali 13 dětí, v životě zažili spoustu těžkých let. Válka, pronásledování pro víru, zákaz vykonávání profesi kantora, internace. Přese všechno z manželského páru stále srší pokoj a určitě i kus trvalé a léty zkoušené lásky. Pan Petrucha nám napsal, čím vším si během svého života musel projít. Pokusme se na jeho útrapy vzpomenout, když budeme prožívat nějakou těžkost. Když porovnáme situace, možná se nám ta naše nebude zdát o něco menší.

V sobotu 12. srpna jsme oslavili na Antonínku 60. výročí naší svatby. (Byla 15. 8. 1957) Já, Jan Petrucha z Hroznové Lhoty, nar. 22. 6. 1924 a Marie, rozená Ryzáková, z Tasova, nar. 4. 5. 1933. Je mi 93 let. Popíšu vám, co všechno jsem za svůj život prožil.

Narodil jsem se jako syn malorolníka. V letech 1936-1943 jsem studoval na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži. V roce 1943, když jsem byl v 8. třídě, a tedy rok před maturitou, museli jsme všichni opustit školu a jít do výroby (ročník 1924). Já jsem měl těžce nemocného otce, tak jsem mohl zůstat doma místo otce hospodařit. V dubnu 1945 přišla fronta do naší obce. Při záchraně jednoho rumunského vojáka před smrtí nebo zajetím dostal jsem od Němců dávku střel do nohy a pak trávil den až do večera ve sklepě mezi oběma liniemi. Po válce jsem za 3 měsíce „dokončil" svou třídu a odmaturoval. V říjnu 1945 začalo studium na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Zvolil jsem si dějepis a zeměpis, protože jsem měl zájem o cestování. Ve stejnou dobu jsem začal být i více činný v Orlu a trochu i v politice. Když jsem po únorovém komunistickém puči v roce 1948 viděl, že nedostuduju, přihlásil jsem se učit ve škole. Přijali mne i s tím, že mohu poslední rok dostudovat. A tak jsem září 1948 začal učit v Uh. Brodě a zároveň dokončovat poslední rok na vysoké škole v Brně. Ale při prověrce na škole v listopadu 1948 jsem neobstál.

Otázka: „Vy věříte v Boha?"
Moje odpověď: „Ano."
Otázka: „A Vy ještě dnes věříte, že člověk má duši?"
Moje odpověď: „Ano. Bez duše by člověk byl R.U.R."
Oni: „Doufáme, že pochopíte, že stát nemůže být sám proti sobě. Můžete jít."
Vzali mi studijní index a měl jsem dostudováno.

Moc jsem si z toho nedělal. Však už učím. Ale už 2. 2. 1949 mne zatkli. Za protistátní činnost v Orlu. Vyšetřován jsem byl v Uh. Hradišti, souzen v Brně. Dostal jsem 3 roky vězení, které jsem strávil v uranových dolech na lágrech Prokop a Ležnice v Horním Slavkově. Pak jsem rok pracoval jako horník na uhlí v Šardicích. V letech 1952 – 1954 jsem pracoval jako voják beze zbraně v PTP. Následovalo zaměstnání v OSP Veselí nad Moravou, nejdřív u zedníků, později jsem se vyučil elektrikářem a pracoval v elektroskladu. V roce 1957 jsem se ženil. Roku 1968 jsem byl zvolen předsedou Závodního výboru ROH. Za to, že jsem nechtěl vydat písemný souhlas s obsazením ČSR vojsky cizích armád, byl jsem za dva roky propuštěn z práce. Doma jsem měl tehdy už deset dětí. Nejstarší mělo 12 let.
Nastoupil jsem jako elektrikář do železáren ve Veselí. A roku 1984 jsem odešel

do důchodu. Když se po roce 1989 otevřely hranice, organizoval jsem poutní zájezdy do Mariazell, Czenstochové, Medžugorje, Říma, Lurd, Fatimy, Santiaga de Compostela, La Saletty, Montserrat a byli jsme i v Padově. Autobusem jsme navštívili i všechna rodiště nebo působiště českých svatých: Václav, Vojtěch, Ludmila, Anežka, Zdislava, Prokop, Jan Nepomucký a Sarkander.
Od roku 1999 jsem členem Matice svatoantonínské.

A jedna úsměvná příhoda od pana Petruchy na závěr.
Bylo to někdy brzo poté, co jsem se oženil.
Povídá mi sousedka: „Janku, v nedělu sem byla brzo ráno na zahradě a vidím, jak tvoja mamka ide nastrójená, s tašků v ruce, někam do pole směr Radošov. A povídám jí: Babi, kam idete? A ona pohotově, že na Antonínek! A já hned, že tam dnes žádná púť néni! A ona: to nevadí. Já sa idu pomodlit, aby Janek měl moc dětí, když on byl sám.“
Když se nám narodilo třinácté dítě, říká mi zase ta sousedka: „Janku, ta mamka sa tehdy za tebe mosela dobře modlit, když ti vyprosila 13 dětí!“

Jan Petrucha

Manželé Petruchovi 1957

Manželé Petruchovi 2017

Střípky z poutního zájezdu

První srpnovou sobotu vyrazila stovka členů, ale i nečlenů, převážně z okolí Svatého Antonínku, na společnou pouť. Naše první zastávka byla v Kojetíně, kde jsme navštívili hrob P. Aloise Kotka. Kněze, který by se letos dožil 90 let. Patřil k velkým ctitelům služebníka Božího P. A. Šuránka a už v 80. letech minulého století se velmi aktivně podílel na procesu jeho blahořeční. Jeho zásluhou byla vydána převážná většina titulů týkajících se P. Šuránka.

V lázeňském městě Slatinice, které byly prvním působištěm mladičkého P. Šuránka, jsme slavili mši svatou. Zvenčí vypadal kostel trochu ošuměle, ale po vstupu dovnitř každého překvapila jeho krása a čistota. Po dobrém obědě naše cesta směřovala na Krakovec. V lesíku nad obcí se ukrývá kaple zasvěcená svatému Antonínu Paduánskému. Ke kapli nejde přijet autobusem, proto jsme využili nabídky ochotného průvodce, který unavenější poutníky ke kapli rád přivezl. Kaple na Krakovci byla vystavěna v letech 1682-1686 a v podstatě nahradila původní kapli z roku 1516. V důsledku nařízení císaře Josefa II. z roku 1784 byla zrušena, stejně jako náš Svatý Antonínek a s nimi řada dalších. Kaple na Krakovci byla obnovena až po 2. světové válce. Našim předkům se podařilo navrátit život na Svatý Antonínek už po 35 letech od jeho zkázy.
Poslední zastávkou bylo město Loštice, které je spojeno s výrobou tvarůžků. Navštívili jsme Muzeum tvarůžků a nakoupili si pár produktů v podnikové prodejně. Odvážní se nechali zlákat i zmrzlinou s tvarůžkovou příchutí a ochutnali tvarůžkový zákusek.
Cestou zpět všichni spokojeně odpočívali a možná i přemýšleli nad tím, kam se vydáme příští rok.

Děkovná pouť

Při nedělní Děkovné pouti s věřícími na Antonínek v procesí putoval také plzeňský biskup Mons. Tomáš Holub, který byl celebrantem hlavní mše svaté. V kázání mimo jiné řekl:

Foto Lenka Fojtíková

„Nám je totiž do našeho života pokládána otázka: „A za koho ty považuješ Ježíše Krista?“ „Za koho ty ve svém životě pokládáš Ježíše Krista?“ A co my uděláme? Nalistujeme nějakou odpověď v katechismu nebo to, co jsme slyšeli v kostele, a potom to odpapouškujeme. A myslíme si, že jsme odpověděli správně. Víte, a tragédie je v tom, že ve smyslu definice, ve smyslu toho, co řekneme, tak to opravdu správně je. V takovém případě jsme na tom ale úplně stejně, jako ten člověk, který si myslí, že se

naučí matiku v okamžiku, kdy si nalistuje vzadu správné výsledky příkladů, které si přečetl.

A tragédie naší víry, toho, jak věříme, je právě to, že ačkoliv ve vztahu k matematice to vypadá takhle absurdně, tak se ve věcech víry takto chováme. Když se nás někdo zeptá: „Kdo je pro tebe Mesiáš? Kdo je pro tebe Ježíš Kristus?" Tak víme, že máme říct, že je to Boží syn. A víme, že máme říct, že vstal z mrtvých, a víme, že máme říct, že je tady přítomný v Eucharistii, až budeme za chvilku slavit bohoslužbu oběti. Jenomže mezitím mnohdy chybí právě to, že jsme to pochopili, že tváří v tvář všemu tomu, co znamená náš život, jsme pochopili, že to, co říkáme, není nějaká definice, ale zkušenost našeho života.

Víte, proto Ježíš svým učedníkům, když vyslovil, že on je Mesiáš, syn živého Boha, tak jim říká: „Teď o tom budete mlčet!" A dokonce jsme slyšeli, že jim přísně zakázal, aby o tom kdekoliv mluvili, protože on nechtěl, aby vyznání o tom, že je Mesiáš, bylo něco, co má charakter jenom opakování jakéhosi očekávání starého Izraele. On toužil po tom, aby to byla zkušenost jejich života, ve kterém budou konfrontovat všechno, co zažijí. Všechny ty věci v jejich životě se nějak spojí s životem Ježíše. Aby při té konfrontaci, která bude mnohdy drsná a složitá, aby jim rostlo ne memorování definice, ale skutečně vnitřní pochopení toho, kdože je pro mne Ježíš Kristus.

Víte, a toto je věc, která se týká každého z nás. Abychom tím, jak konfrontujeme v životě všechno to, co prožíváme, všechny ty věci, které jsou pro nás důležité, ať už jsou radostné, nebo bolestné. Všechny otázky, které máme, politikou počínaje a morálkou konče, abychom je konfrontovali s tím, jak věříme. Jakým způsobem nám do toho Bůh zapadá, nebo nezapadá. Aby z této zkušenosti a konfrontace rostla vnitřní vnímavost pro to, že je sice Ježíš Kristus Mesiáš, je něco, co nějak vychází z našeho srdce jako přesvědčení, které je v hloubce naší zkušenosti. Nejenom to, co říká farář, biskup, katechismus nebo ti okolo.

Kolik je tragédie v životě církve právě pro to, že se opakuje to, co říkají druzí, i když to vypadá sebezbožněji. Kolik je nevěrohodnosti a formálnosti v životě v nás, protože opakujeme to, co si vlastně nemyslíme, nebo s tím nemáme žádnou zkušenost, protože se to jenom říká.

Jenom tehdy, jestli naše víra a vyznání bude takhle intenzivně konfrontované s tím, co zažíváme, tak bude pravda to, co jsme slyšeli v prvním čtení – že Hospodin zarazí tuhle zkušenost s Kristem jako naším Pánem jako pevný hřeb do našeho života, který se nebude viklat, který se nebude vázat na to, jestli je sucho, nebo prší. A jak je to složité v této situaci vůbec, jak důvěřovat

Hospodinu? Protože jedině tehdy skutečně budeme schopni poznat hloubku Božího poznání, o které mluvil apoštol Pavel v druhém čtení, kde najednou vidíme věci v jiných perspektivách, které v okamžiku, kdy budeme číst pouze definice ze zadních stránek knížky, nám zůstanou úplně někde zakryty a neodhaleny.

Jsme pozváni, abychom nedělali stejnou chybu jako ten, kdo si myslí, že když zná výsledek, tak umí matematiku. Prosím vás, nedělejme stejnou chybu ve víře. Nedělejme stejnou chybu, abychom si mysleli, že když známe odpovědi na otázky podle katechismu, že jsme poznali Ježíše Krista. Radši řekněme, že ho ještě neznáme, protože to je pravdivá cesta k tomu, abychom byli ne něco memorující, ale věřící… Abychom skutečně odhalovali všechna ta tajemství a hloubku toho, co znamená, že Ježíš Kristus je Pán. Ne pro nějaký celek církve, ale pro mne osobně, v mé životní situaci, v tom, co teď zrovna prožívám, co mě teď trápí a z čeho mám radost. Jenom tehdy, v okamžiku, kdy tohleto drama víry, které není samozřejmé, prožijeme, tak jsme schopni také skutečně děkovat. V té chvíli tahleta bohoslužba díkůvzdání není jenom něčím, co se po celá desetiletí nebo staletí dělá, ale bude okamžikem, ve kterém se já osobně přidám ke chvalozpěvu Boží velikosti, kterou chci vyzpívat, chci poděkovat za všechno to dobré, co mi dává.

V té chvíli modlitba, která tady bude znít, nebude jenom něčím velikým skrze to, že je nás tady mnoho, ale protože to půjde ze srdce, že se to bude týkat nás, našich životů. A tak vás prosím, nečtěte ve víře poslední stránky. Učte se, abychom společně chválili Boha. A víte, ono někdy tím, že přiznáme naši nevíru, nebo pochybnost, tak Boha chválíme mnohem víc a spontánněji a pravdivěji, než když nalistujeme vzadu ten jasně daný a napsaný výsledek. A o to vás prosím, abychom teď slavili naši bohoslužbu díkůvzdání. Amen."

Přepis a úprava zvukového záznamu Lenka Fojtíková

Každý pravý umělec je pro národ Božím darem

V příštím roce si připomeneme již 350. výročí od doby, kdy byl položen základní kámen kaple sv. Antonína Paduánského. Na první pohled by se dalo říct, že vedle velkých poutních míst jako je Sv. Hostýn, Velehrad, Sv. Kopeček, … se Svatý Antonínek jeví chudě, skromně, pokorně. Ať z hlediska rozlohy, návštěvnosti či umělecké hodnoty. Opak je pravdou. I s našim poutním místem jsou spjata jména velkých umělců. K nim bezesporu patří akademický sochař Julius Pelikán. Mezi jeho díla patří například sarkofág A. C. Stojana na Velehradě, zhotovil

pamětní desku na rodný dům prezidenta Masaryka, z jeho dílny pochází výzdoba kostela sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci a stovky větších či menších děl po celé Moravě, v Olomouci především.

Život umělce si přiblížíme z příběhu, který napsal P. A. Šuránek.

Častěji jsem slýchával to jméno, ale jeho nositele jsem neznal. Byl to akademický sochař, nejlepší žák Myslbekův. Viděl jsem několikrát jeho soch, ale – ve stálém shonu – jsem jim nevěnoval pozornost. Můj hlubší zájem o jeho osobnost byl vzbuzen, když jsem slyšel v hovoru u seminárního stolu, že se chystal superior P. Hradil, vícesuperior P. Šumšal a ekonom P. Jaroš být účastníky sňatku Julia Pelikána. Měl za manželku židovku a děti dosud nepokřtěné …

Přišel protektorát, přihnala se válka. Židé byli pronásledováni. Rodina Pelikánova byla postižena. Paní musela nosit „odznak". Našli se lidé, kteří se rychle přizpůsobili nové ideologii a někteří známí se začali mistru Pelikánovi vyhýbat. Jeden se dokonce omlouval: „Promiňte, mistře, jsem státní úředník …" A brzo se cítil Julius Pelikán opuštěný. Tehdy přišel k P. Šumšalovi. Postěžoval si, co prožívá, a rozplakal se. Poznal, co je lidské přátelství. P. Jaroslav, hluboký myslitel, mu řekl se srdcem plným upřímné lásky: „*Mistře, nezoufejte, jsme v dlani Boží!*" Ta slova působila jako balzám. Chtěl se knězi odvděčit. Co dělal? Vytvořil tu nahozenou myšlenku. Vytesal z kamene otevřenou dlaň a na ní malé, klidně odpočívající dítě. A věnoval to dílko P. Šumšalovi, který je měl stále před sebou na psacím stole …

Gestapo se vrhlo na Pelikánovu rodinu. Hledalo syny mistrovy. Jednoho přechovával nějakou dobu P. Šumšal v semináři. Zatím byly opatřeny krycí doklady, takže se mohl ukrývat na venkově, někde na Litovelsku, pod cizím jménem. Ale Gestapo se věc dovědělo a P. Šumšal spolu s třemi jinými představiteli semináře byl zatčen. Všichni byli souzeni pro poslech cizího rozhlasu, ale P. Šumšal musel být osvobozen. Nebylo důkazů proti němu. Radovat se z toho, myslel, že bude propuštěn z „garňáku", ale u dveří soudní síně na něho čekal komisař Jeschke – a vedl ho opět do vězení. Mezi němci se řeklo: „Byl by osvobozen, ale on je z nich nejhorší." A naráželo se na Pelikánova syna. P. Šumšal asi po třech nedělích byl odvezen z Olomouce do Kounicových kolejí v Brně. Odtamtud přišel začátkem listopadu do semináře rozbitý balík s jedním botkem, brýlemi, jakousi košilí … Věci P. Šumšala. On byl v té době převezen do Osvětimi, kde ho 4. 12. utloukl jakýsi polský dozorce k smrti.

Spolukoncentráčník – z pouhého vzteku. Dostal jsme telegram z Osvětimi – oznámení úmrtí. Byl jsem zavolán na Gestapo a řekli mně tam, že „profesor Zumzal“ zemřel na nějaký zánět průdušek nebo čeho …

Oba manželé Pelikánovi byli zatčení. Paní odvlečena do Osvětimi, kde zemřela. Mistr byl zavřen v táboře u Svatobořic. Díval jsem se často od Sv. Antonínka večerem v tu stranu. Málokde bliklo světlo, ježto bylo „zatemnění“. Ale tam kdesi u Kyjova bylo vždycky vidět ve stejném místě velkou zář. Domníval jsem se, že to je asi osvětlovaný koncentrák ve Svatobořicích a vzpomínal jsem na Mistra Pelikána. A prosil jsem o sv. Antonína o jeho návrat … Po osvobození jsme uvítali Mistra v semináři – ovšem pocity byly smíšené. On – bez manželky, a dvě místa, kde sedávali jeho milí přátelé, P. Šumšal a P. Jaroš – byla prázdná. Oba byli mrtví. Jeden spálen v Osvětimi. Marně jsme žádali o jeho popel. Druhý leží kdesi v Hamburku. Mistr jim oběma vryl do kovu vděčnou přátelskou vzpomínku. Oběma byly zasazeny na seminární chodbě pamětní desky, Mistrem zhotovené a opatřené vypodobněním obou …

I Sv. Antonínku věnoval Mistr svou lásku. Znal dobře poutní místo. Vyprávěl jsem mu, jak jsme se tam za něho modlívali. A on se odvděčil světci tím, že vytvořil jeho líbeznou sochu. Znázorňoval ho jako mladičkého řeholníka, s Děťátkem v náručí, s radostným výrazem tváře. Socha byla umístěna na místo sochy dosavadní – dost nevhodné – na polní oltář a září už od studánky poutníkům vystupujícím od Blatnice ke kapli. (pozn. původní socha z venkovního oltáře je dodnes u studánky)

Člověk a víra foto Zbyněk Šišpera

Později jsme se rozhodli vybudovat na kopci u lesíka křížovou cestu. Poprosil jsem Mistra Pelikána, aby vytvořil reliéfy pro jednotlivá „zastavení“. Byl velmi ochoten a dal se ihned do práce. Vyžádal si nápisy, které ponesou ta „zastavení“, a do čtrnácti dnů měl čtrnáct modelů. „Prožíval jsem přitom znova minulou válku, tu naši křížovou cestu, a tak jsem se do toho vložil, že mně dílo přímo rostlo pod rukama …“ Pak vtesával výjevy do kamenů, které dnes vyvolávají v poutnících a turistech hluboké úvahy o smyslu utrpení. Křížová cesta končí vítězným: „Smrtí se život nekončí, pouze mění.“

A ještě jedním pomníkem se Mistr vepsal nesmazatelně na toto poutní místo. Pod studánkou, pro níž také vytvořil překrásný reliéf Matky Boží, byl zřízen i dvojí bazén, druhý kruhovitý, opatřený vodotryskem a živými rybami. Vznikla myšlenka postavit k bazénu sochu sv. Antonína, jak káže rybám. Mistr se opět ujal práce a 2. 2. 1950 – za prudké sněhové vánice – tam byla umístěna velká socha světcova …

Člověk a víra foto Vojta Pospíšil

Mistr Pelikán u Sv. Antonínka všestranně vypomáhal. Poradil při opravě studánky a zasáhl vždy šťastně, a přitom tak prostě a srdečně, že si získal srdce všech našich venkovských horlitelů, pokud se s ním dostali do styku. „Dyť on je našinský člověk. Pěkně si s nama povykládá. Néni v něm pýchy!“

Umělci bývají často žárliví a nedůtkliví. A toho u Pelikána nebylo. Naopak, radoval se z každého dobrého díla, i když ho nevytvořil on. A co se mě zvlášť dotklo, ujímal se mladých umělců, poradil, povzbudil, pochválil, dodal odvahy. To, zdá se mi, není moc častý zjev!

Kázal jsem o prvotinách ve Ždánicích novokněze P. Jaroslavu Kúřilovi. Slavnosti se zúčastnil i jeho přítel ze studií Karel Leher, akademický sochař, dosud ve škole prof. Makovského v Brně. Rád by už něco významného vytvořil. Novokněz mě požádal, nemohl-li by jeho přítel vytvořit něco pro Sv. Antonínek. Přijal jsem a zadal mladému umělci sochu sv. Antonína, plánovanou na pokraj lesa při cestě z Ostrožské Lhoty ke kapli. Ať si umělec promyslí věc a najde sám, co by na světci rád zdůraznil. A on chtěl znázornit, jak drží Děťátko, které žehná. Dal se do práce pod vedením prof. Makovského. Přijel do Olomouce s malým hliněným modelkem … Poslal jsem ho k Mistru Pelikánovi, jehož jsem zatím telefonicky uvědomil, oč jde. Prosil jsem, aby dílo mladého akademika posoudil, popř. aby mu poradil. A mladý pán se vrátil s rozjasněnou tváří, vyprávěl, jak vlídně byl přijat, jak srdečně a povzbudivě s ním Mistr hovořil a jak model pochválil … Poznal jsem, že umělec žije s rodinou jaksi v nouzi, a tak jsem mu pravidelně dával větší obnosy „dopředu“, aby se mu radostněji pracovalo. Dnes stojí jeho první, velká socha – sv. Antonína – v Blatnici na krásném místě, na křižovatce pod kopcem. Byl jsem totiž v Brně shlédnout velký model sochy a Mistr Makovský mně pravil, že bychom měli sochu umístit na otevřeném místě, kde by stále konala své poslání. Zatím se

stalo v Blatnici toto: Na křižovatce stála doposud stará, ohyzdná váha – na řepu. Obec se rozhodla ji odstranit. Nabídla brigádníkům několik tisíc korun. A brigády se chopili horlitelé sv. Antonína. Řekli na obci, že rádi odstraní starou budovu zdarma, ale že prosí, aby tam, na otevřeném prostranství, byla postavena socha sv. Antonína a že dostanou-li za práci přece nějaké peníze, už je věnují na tu sochu. Návrh na obci přijat. Horlitelé přišli za mnou: Teď je třeba sochy. A mladý Leher zrovna tvořil – pro lesík ode Lhoty. Řekl jsem tedy: Zřekneme se zatím sochy ode Lhoty, dostanete první veliké dílo mladého umělce … Dnes se „Končané“ (obyvatelé „konce“ městečka Blatnice) radují, že se jim dobrá věc podařila. A Mistr Pelikán opět pomáhal při plánování úpravy nového prostranství i pro postavení sochy s pěkným barokním podstavcem.

(Byla celá řada vizí, které měl sochař Pelikán, tak trochu ve spolupráci s P. Šuránkem, vykonat nejen na Svatém Antonínku, ale i jinde. Doba však tomu nepřála …)

Mistr Julius Pelikán je člověk prostý a opravdový, skromný, právě proto, že opravdový. Je to pokorný dělník Ducha svatého, třebaže to o sobě nikdy neřekl. Ale je! A vyzařuje své vnitřní světlo i teplo všude, každým prozářeným pohledem, každým úsměvem, každým pohybem, slovem, ať mluveným, ať psaným – a každým vytvořeným dílem. Nebojí se kritiky. Na prvním místě děkuji Bohu, neboť každý pravý umělec je pro národ darem Božím. Pro národ a pro každého jedince, který přijde do blízkého styku s jeho velikou osobností a s jeho požehnaným dílem!

Zkráceno.

P. A. Šuránek, Kukátka II., do tisku připravil P. A.Kotek

Dvě ohlédnutí za letní duchovní obnovou

V létě jsem se zúčastnila duchovní obnovy „Duše Slovácka“. Obnovu vedl otec Adam Rucki a musím říct, že to byla šťastná volba. Jeho promluvy se vryly hluboko do srdce a dodnes se mi vybavují v mysli. V krásné Boží přírodě máme my lidé tak nějak blíž Bohu. Tak jsem to cítila i na Sv. Antonínku.

Krásné letní počasí se vším všudy, promodlené místo a promluvy otce Adama

Foto Lenka Fojtíková

spolu vytvořily tajuplnou atmosféru Boží přítomnosti. Nejpůsobivější byly večerní adorace. Člověk byl vnímavější a ochotnější otevřít se Bohu.

Celý život mám velký respekt před bouřkou, zvlášť v přírodě. Avšak dodnes cítím ten klid a bezpečí, když se před adorací začaly kolem stahovat zlověstné bouřkové mraky. Oblohu křižovaly blesky, počáteční vítr utichl a spustil se hustý déšť. V tichém úžasu jsem přijímala obdarování Boží milostí.

Ticho rušily jen kapky vody, pleskající na plachtu stanu, a doznívající hromobití. Někdo se zalekl a odjel domů, kdo však zůstal, nelitoval.

Otec Adam, obdařený slovem, doplňoval svou úvahou okamžiky Boží blízkosti. Snad se to ani slovy nedá vyjádřit, všechno zůstává v srdci a dál je zdrojem síly pro všední dny mého života. Věřím, že toto obdarování vnímali i ostatní lidé, kteří se nezalekli bouřky a kteří věnovali svůj čas našemu Pánu.

Velké díky otci Stodůlkovi za jeho obětavost a ochotu. Uspořádat tak velkou akci, jako byla Duše Slovácka, stojí jistě mnoho síly a času. Vím, že se spousta dalších lidí podílela na organizaci a věnovala tomu svůj volný čas. Pán Bůh zaplať za všechno, ať Vám všem Bůh žehná ve Vaší další práci.

Obzvlášť mi utkvěla slova otce Adama, že se na sebe máme dívat Božíma očima, protože Bůh nás má rád. Je potřeba si to připomenout ve chvíli, kdy by se člověk „raději neviděl". A také připomínka pátků, kdy si máme spojit svou malou ránu s velkou ranou Krista.

Vděčné účastnice

Prázdninové ozvěny – léto se svatým Antonínem? … tak to jedině v Blatnici

Tento rok jsme už podruhé jezdili autobusem z Domanína do Blatnice. Sice jsme museli udělat asi hodinovou přestávku ve Veselí nad Moravou, ale tu jsme však strávili stylově posílením v Pekárně Bachan a pak hurá směr Blatnice. Mému synovi Janovi trochu vadilo, že musíme pěšky nahoru, ale mně ne, protože na poutě se chodilo pěšky, trochu námahy nám oběma prospěje a odměnou nám bude to, co na Antonínku je: snad lepší vzduch i voda a dobří kamarádi, kteří se za svou víru nestydí a radostně ji praktikují. Bylo mi trochu líto, že starší syn už měl předem domluvenou brigádu, protože po minulém ročníku Antonínova léta řekl, že příště pojede znova. To je od kluka, kterému je patnáct, velká pochvala pro pořádající.

Možná, že jsme tak trochu za exoty, že se valíme z Domanína do Blatnice, ale takový „tábor" jinde nenajdeš. A proč?
Především duší celého Antonínova léta je Alka. Tuto osobu potkat je vzácnost, protože to, co na Antonínku vytvořila spolu se spoustou ochotných lidí z blízkého i vzdálenějšího okolí, to se jen tak nevidí a nezažije. Je to živé společenství lidí tady a teď, je to přesně to, co Ježíš po nás všech chce, abychom žili Boží přítomnost ve společenství podobně smýšlejících lidí a k tomu vedli i naše děti.
Z mého dospěláckého pohledu je výborné, že je možnost přidat se k programu v jakoukoliv hodinu, třeba jen večer na pravidelnou mši. Nikoho nevyhodí, „ty sem nepatříš", ale naopak, usmějí se a řeknou: „Tady pod přístřeškem je čaj a buchty od maminek a babiček".

Jestli mohu, tak i já vás zvu na snad další Antonínovo léto. Děti, rodiče, prarodiče, tetičky a známí, přijďte strávit aspoň chvilku pohody, kdy se děti nenásilně a křesťansky vychovávají, vzdělávají, a hlavně si spolu hrají, ukazují hravou formou něco ze života svatých, podporuje se v nich sounáležitost, pomoc mladším nebo méně šikovnému. Děti i dospělí tu potkají nové lidi, snad mohu říct kamarády, které zase příště rádi uvidí.

Antonínek je Bohem zaslíbené místo, opravdu z něj na vás vyzařuje Pokoj a když tu fouká, snad ve větru Bůh v podobě Ducha svatého na nás dýchá a spolu s dětmi se prohání po stráni, činí nás lepšími, než sami o sobě jsme.
A kdyby ani to vás nezlákalo, tak poslední, sic hodně pozemské, ale vždy je o děti a ostatní dobře postaráno v podobě dobrůtek od maminek a babiček, hlavně od naší paní Kuchařky. Vaří skvěle se svým týmem spolutvůrců dobrého jídla. Tento rok to bylo s novinkou, jeden den byl oběd a lá Itálie.
Snad příští léto bude také Bohem podepřeno, zase budeme moci přijet, abychom občerstvili tělo i duši, potkali známé tváře a opět spolu bude dobře ve jménu Páně.

Amen.
Jana z Domanína

Kvantum účastníků bylo potřeba i sytit. Nelehkého úkolu se již podruhé ujala Štěpánka Bachanová z Ostrožské Lhoty. Na dotaz, jak se jí na Antonínově létě líbilo, odpovídá. „*Celé dopoledne jsem byla v Blatničce a po obědě jsem jezdila domů něco podělat nebo nakoupit a sehnat suroviny na další vaření. Zpět jsem se vracela až večer na mši a výdej večeře. Pracovala jsem s úžasnými*

lidmi – pan Josef, Blanka, paní Cábová, Žajdlíková, Malůšová. Bylo pro mě ctí s nimi pracovat!
Snažili jsme se ze všech sil, abyste vy na Antonínku byli spokojení a chutnalo. Musím také pochválit všechny ženy, které neúnavně umývaly hromady nádobí a neustále doplňovaly jídlo na Antonínku. Byly suprové a ani nevím, jak se některé jmenovaly…
Za nás kuchaře slibuju, že příští rok to ještě lépe vychytáme ke spokojenosti účastníků Antonínova léta.“

Kuchařka Štěpánka

Není v lidských silách poděkovat všem, kdo se na Antonínově létě jakýmkoli způsobem podíleli. Široká škála lidí svou pomoc nabízí nezištně a to je na tom to nejkrásnější. Vedoucí mohli ležet u vody nebo být na brigádě.
A nezbývá než doufat, že stejně jako se na příští vaření těší kuchařky, tak i všichni vedoucí se stejným nadšením budou spřádat plány na další prázdniny.
Nezapomeňme, že Antonínovo léto je nás všech. Každý může přijít, zapojit se, s čímkoli pomoci, poradit.

Foto Antonínovo léto -
Lenka Fojtíková

POZVÁNKY

DUŠIČKOVÁ POUŤ se na Svatém Antonínku uskuteční v sobotu **28. října 2017.**
Mši svatou v **16:00** bude sloužit P. Petr Hofírek, farář z Dolního Němčí.
Po mši svaté následuje křížová cesta.

❒❒❒

Kněží a věřící si na Svatém Antonínku v úterý 7. listopadu 2017 připomenou 35. výročí úmrtní P. A. Šuránka.
Vzpomínkové odpoledne začne v 16:00 korunkou k Božímu milosrdenství.
Následuje mše svatá a adorace.
Individuální přesun do Ostrožské Lhoty ke hrobu P. Antonína Šuránka.

❒❒❒

Srdečně vás zveme na **PLES MATICE SVATOANTONÍNSKÉ**, který se bude konat v rámci oslav 350. výročí vzniku poutního místa Sv. Antonínek.

Datum: 13. 1. 2018
Začátek: 19:00
Cena vstupenky: 200 Kč

Místo: KD Blatnička
Hraje: DH Hanačka
Zajištěno občerstvení, teplá večeře, …

Vstupenky s místenkou si můžete objednat
na tel. 731 402 196 nebo 734 384 671

Postní duchovní obnova 2018

Všichni členové i nečlenové jsou opět zváni na postní duchovní obnovu. Tentokrát nás bude doprovázet P. Pavel Lev Eliáš, OFMCap.

Místo konání: Poutní a exerciční dům Stojanov na Velehradě
Začátek: pátek 16. února 2018 – večeří
Ukončení: neděle 18. února 2018 – obědem

Strava a ubytování na celý pobyt:

- jednolůžkový pokoj 1000,-
- dvoulůžkový pokoj 900,-
- jednolůžkový pokoj s přísl. 1200,-
- dvoulůžkový pokoj s přísl. 1100,-

Možnosti přihlášení:

- Online na www.stojanov.cz
- Poutní a exerciční dům Stojanov, Salašská 62, Velehrad, 687 06 tel. 572 571 420, mobil 733 741 896
- Alena Skřenková 731 402 196

Již **5. společná pouť Matic z Moravy** se bude konat v Zašové v neděli **15. dubna 2018**. Bližší informace v příštím čísle.

Vychází jako občasník. O církevní schválení bylo požádáno 25. 11. 2002.
Redakční rada: Marie Špirudová, Kozojídky
Alena Skřenková, Ostrožská Lhota
Mgr. Veronika Cenková, Blatnice p. Sv. Ant. textová úprava

Příspěvky, návrhy a připomínky zasílejte na adresu:
Alena Skřenková, Ostrožská Lhota 423, Marie Špirudová, Kozojídky 122
E-mail: maticesvatoantoninska@seznam.cz
Poutníka svatoantonínského pro svou potřebu vydává a rozšiřuje Matice svatoantonínská
Číslo účtu 189031520/0300
Tisk : Tiskárna Sukupovi, Strážnice, tel.: 518 334 153, e-mail: tisk@tisk-sukupovi.cz
ŘÍJEN 2017

Hlavní pouť,
Zdeněk Šišpera Člověk a víra

Domácí pouť,
Petr Nedoma Člověk a víra

Pouť Matice, Petr Nedoma Člověk a víra

Pěší poutníci z Vlčnova,
Viktor Cicel Člověk a víra

Petr Nedoma Člověk a víra

Pouť farnosti Vlčnov,
Viktor Cicel Člověk a víra

Domácí pouť, Petr Nedoma Člověk a víra